

КРІСДЖЕН

Не ходи наодинці поночі.

Я хапаюся за поділ картатої спідниці й озираюсь. Темна безлюдна вулиця зникає в чорній пітьмі, наче тунель, під покровом дерев. Опівнічний місяць заливає листя синім світлом, а жовтневий вітерець розвіває моє волосся.

Я дивлюся вперед і йду далі. Серце важко гупає в грудях.

Не ходи наодинці поночі.

Не думаю, що батьки коли-небудь говорили мені таке, але я чудово засвоїла це. У світі повно речей, які можуть завдати нам болю просто так. Бо ми полегшуємо їм це завдання.

Жінки не повинні бути надто накачаними. Ми не повинні бути надто розумними чи вміти розпоряджатися грішми. Нам не потрібно знати, як орієнтуватися в натовпі, у місті чи аеропорту або як вибирати машину, яку хочемо придбати. Дозвольте чоловікові сісти за кермо, якщо він їде з вами, і завжди замовляйте столики у ресторані на його ім'я.

Ось це батьки мені *втовкмачували*.

12 Усе в житті залежить від влади. Утім, мені не казали, що я її не маю. Я просто розуміла, що подобатимуся чоловікам більше, якщо не демонструватиму її.

Ліс обступає дорогу обабіч, і я відчуваю присутність постатей, яких насправді немає. Вони причаїлися серед дерев і спостерігають за мною. Так, ніби загроза знає, коли ми беззахисні, і з'являється саме в той час і саме в тому місці. Серійні вбивці в літніх таборах зазвичай знають, коли дівчинка відбилася від групи, чи не так? Не зважаючи на те, де той табір розташований. Навіть якщо в іншому таборі.

Але замість того, щоб сполошитись, дивлюся вгору, де в неясній ночі розсипаються зорі — такі яскраві, що я радію, що все-таки сама. Посеред темної дороги, якнайдалі від вогнів міста.

Я стискаю шкільну спідницю руками, а м'яка тканина сорочки прилипає до вологої шкіри. Груді труть-ся об тканину.

За кілька місяців у небі буде видно Юпітер. Я не пам'ятаю, що видно цієї пори року, але приємно бачити хоч щось. Прибережні міста Флориди під час сезону ураганів — це вам не жарти. Небо вічно затягнуте хмарами.

Я вчасно не почула шуму двигуна позаду.

— Підвезти? — гукає хтось.

Я різко повертаю голову, серце калатає. Озирнувшись, зустрічаюся поглядом із зеленооком хлопцем, який дивиться на мене з водійського сидіння. Я сходжу з дороги на гравій, коли машина під'їжджає ближче.

Він звисив руку з дверцят, на ньому немає футболки. Кожен сантиметр шкіри на грудях, шиї та м'язах засмаглий.

13 Він працює надворі. І, схоже, не носить футболки, тому що засмага на його тілі рівномірна.

Це хлопчина з того боку колій.

Його чорне волосся сховане під одягнену задом наперед бейсболку, а очі знайомо блищать. Чоловіки дивилися на мене так задовго до того, як стало можна.

Я судомно ковтаю.

— Ні, дякую.

Я йду далі, чекаючи, що він натисне на газ і поїде собі, однак він цього не робить. М'язи стегон напружуються, я готуюся тікати. Відходжу все далі й далі, відчуваючи спиною погляд чоловіка.

— Знаєш, що тобі потрібно? — каже він, і краєм ока я помічаю, що його машина знову під'їжджає до мене. — Такий дівчині, як ти, потрібен хлопець.

Пасмо мого каштанового волосся майорить на вітрі й за мить падає на обличчя. Я знову стискаю спідницю, а кінчики білої сорочки звисають майже до самого подолу.

— Хтось, хто б піклувався про тебе і підвозив тебе, — каже він. — Потрібен чоловік.

Його слова пронизують шкіру. Я дивлюся поперед себе, на дорогу. Там ще темніше. І безлюдно. Ніхто гадки не має, що я тут.

— Ходи сюди, — каже він мало не пошепки.

У мене пересихає в горлі.

Це не прохання.

Я чую, як відчиняються дверцята, і зупиняюся, повільно повертаючись та спостерігаючи, як він вистрибує з авто.

Тікай.

Він лишає двері відчиненими й, опустивши підборіддя, повільно наближається до мене, наче я собака, якого треба взяти на повідець, доки я не втекла.

«Тікай», — кажу я собі.

Я задкую, але він швидко простягає руку й хапає пасмо волосся, що звисає біля щок.

Проте він не дивиться на нього. Він дивиться мені у вічі.

Він молодий. Не набагато старший за мене, але точно вищий. І кремезніший.

Він надто близько.

Я розвертаюся, але не встигаю ступити й кроку, як він хапає мене і притискає до себе. Я різко вдихаю, коли однією рукою він накриває мої груди, а іншою ковзає між ніг.

Він зітхає мені на вухо, погладжуючи щілину під спідньою білизною.

— Маєш тут щось гарненьке, чи не так?

Він стогне.

Я вигинаюся, скилячи:

— Ні...

Він залазить у мої труси, погладжує мене, втягуючи повітря між зубами.

— Сідай у машину. — Він розвертає мене і відпускає, але штовхає до автівки швидше, ніж я встигаю втекти. — Тепер я твій чоловік, сонечку, — гарчить він.

Я озираюся довкола, поки він заштовхує мене в авто: відчинені дверцята блокують можливість втечі зліва, а він сам — справа. Я лізу всередину, розвертаюся і повзу назад, як можу, доки не впираюся спиною у двері.

Я хапаюся за ручку ззаду, але замки клацають, щойно її смикаю. Я щосили шарпаю ручку, намагаючись

вибратися, а він залазить усередину, не зводячи з мене очей. Я не можу поворухнутись і стискаю стегна.

Його погляд ковзає моїм тілом до ніг, і він бачить мене всю через задерту спідницю. Я тягну її вниз.

— Чорт забирай, — шепоче він.

А тоді заводить машину і тисне на газ.

— Куди ти мене везеш?

— Туди, де зможу приділити трішки уваги своїй новій дівчині, — відповідає він.

Він пробігає поглядом по дорозі спереду, поки його грудьми стікає цівка поту. Я дивлюсь, як вона ковзає по кожному вигині його преса.

Його волосся трохи темніше біля вуха — там, де змокрило від поту. Я бачу, як він прикушує нижню губу, дивлячись уперед. Гладенька юна шия. Кожен м'яз напружений, поки він стискає кермо, витягнувши руки. Жодних татуювань. Лише шрам над бровою — невеличкий поріз, де більше не росте волосся.

Я впиваюся нігтями в сидіння позаду себе.

Треба докласти більше зусиль, щоб утекти. Вдарити його. Штовхнути.

Він з'їжджає з дороги і їде гравійною стежкою, а потім різко повертає ліворуч на невелику парковку, оточену деревами. Сюди люди приїжджають кататися на квадроциклах. У цьому лісі повно стежок.

Однак уночі тут порожньо.

Лише ми.

Він паркується і вимикає двигун, усередині стає зовсім темно.

Я відчуваю, як він хапає руками мене за щиколотки, підтягує ближче до себе, а тоді стає на коліна між моїми ногами й нависає зверху.

— Я хочу додому, — кажу я.

Він не відповідає.

Залізши під спідницю, він стягує мої труси, витріщаючись на оголену шкіру.

— О боже, ти таки гарненька маленька сучка.

Він задирає мою сорочку, нахилиється і впирається губами в сосок, рукою погладжуючи мене між ногами.

— М-м-м, — стогне він.

Я стискаю його зап'ястя обома руками, намагаючись висмикнути його руку з-між моїх ніг, але він міцно тримає її на місці, напружуючи м'язи під моїми пальцями. Торкнувшись соска язиком, він береться за іншу грудь, а я скиглю і відштовхую його, та він не звертає на мене уваги, відверто насолоджуючись.

Ніби не бачить мене.

Ніби я тут просто для розваги.

Він стискає сосок зубами — мене пронизує струмом від живота до стегон. Я відпускаю його і проводжу пальцями по животу до талії.

— О, так, твоя мокра кицька вже готова, хіба ні? — муркоче він.

Так, любий.

Я стискаю руків'я ножа, захованого в спідниці, і підіймаю руку, притискаючи лезо до його шиї.

Він завмирає.

Я відчуваю, як мої губи розтягуються в посмішці.

Його гаряче дихання прискорюється, він нависає над моїми грудьми. Я підводжу голову і впираюся в нього поглядом, відчуваючи запаморочення.

— Злізь із мене.

Боже, він просто застиг. Це було круто.

Зараз я могла б зробити з ним усе, що забажаю.

Він повільно сідає на своє місце, і я підсовуюсь слідом за ним, тримаючи лезо біля його шиї, а ногою ковзаю по його стегнах.

Я сідаю в нього на колінах, обхоплюючи його ногами.

— Поклади руки на дах, — наказую я.

Він підіймає руки, досі ледь дихаючи, і впирає долоні в дах над головою.

Кермо впирається мені в спину, і я нахилиюся до нього. Тверда плоть моїх сосків, що прозирають крізь сорочку, притискається до його теплих грудей.

Він затамовує дихання, коли я опускаю вільну руку вниз, порпаючись у його кишені. Я витягаю кілька складених купюр, злегка усміхаючись, а тоді кладу їх у кишеню сорочки.

Я сильніше притискаю лезо до його шкіри.

— Руки за голову.

Він пронизує мене поглядом, але робить так, як наказано. Я, мабуть, могла б утекти прямо зараз. Він, можливо, не стане за мною бігти. І не спробує відібрати зброю. Такий хлопець, як він, — вродливий і звиклий отримувати те, що хоче, — напевно, вирішить, що я не варта неприємностей.

Я могла б піти.

Але не роблю цього.

Я посуваюсь, повільно ковзаючи по випуклості в його джинсах, і проводжу рукою по грудях.

— А взагалі, якщо подумати, — кепкую я, встаючи на коліна так, щоб груди, які проступають крізь сорочку, опинилися на одному рівні з його ротом. — Ти ж створений для розваг, чи не так?

Я притискаюся до його рота, а він приймає запрошення і стягує сорочку з мого плеча, оголюючи груди.